

GRUP FOCUS

la villarroel

director artístic: Javier Daulte

FlyHard
teatre contemporani

LA REVOLUCIÓ

JORDI CASANOVAS

ROSER BLANCH / CLARA COLS / GORJA ESPINOSA / MIREIA FERNANDEZ
PABLO LAMMERS / SERGIO MATAMALA / ALICIA PUERTAS

Una coproducció de

FlyHard
teatre contemporani

GERMINAL
PRODUCCIONES

la villarroel

EL CANAL
CENTRE D'ARTS
SCÈNESQUES
SALT/GIRONA

amb el suport de

Cal Bolet
Municipi de Salt

larevolucio.com
larevolucio.lavillarroel.cat

Títol
Autor
Direcció

LA REVOLUCIÓ
Jordi Casanovas
Jordi Casanovas

FI7XA

Repartiment

Roser Blanch – Sandra
Clara Cols – Cris
Borja Espinosa – Eduard
Mireia Fernández – Isa
Pablo Lammers – Fran
Sergio Matamala – Javier
Alícia Puertas – Aina

Disseny d'escenografia

Jordi Casanovas /
Josep Simón

Vestuari
Il·luminació
Espai sonor

Clara Virgili
Bernat Jansa
Jordi Casanovas /
Sergi Virgili

Construcció d'escenografia

Odeon Decorados

Adjunt producció i regidoria
Administració
Gira
Producció executiva

Meritxell Manyoses
Victoria Edo
Paco Paya / Ana Ibáñez
Sergi Calleja

Cap tècnic del teatre
Maquinista

Gervasi Juan Colet
Jordi Rebarter

Reportatge fotogràfic
Premsa i comunicació
Aplicacions gràfiques
Publicitat

David Ruano
María Boronat
sSB
Publiespec

Agraïments: **Xavier Valdés**

Una coproducció de **Flyhard, Germinal Producciones, La Villarroel**
i **EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona**.

Amb la col·laboració de **Teatre Cal Bolet de Vilafranca del Penedès**

Un espectacle amb el suport de l'**ICIC**

Durada: 1 h i 40 min aprox.

Estrena a La Villarroel el 2 de febrer de 2009.

SINOPSI

La Sandra i la Cris fa temps que treballen en un nou joc. Capturen els seus sentiments, les seves emocions, i les seves pors. Estan decidides a marcar un punt d'inflexió en el món de l'oci digital.

És per això que presenten el seu projecte a una important empresa que està interessada a produir-lo i distribuir-lo. El joc és el primer capaç d'endinsar-se en el pensament del jugador i crear-li una partida totalment exclusiva per a ell.

Però la Sandra pensa que encara pot anar més lluny, ser "més gran" i que es precipiten venent el videojoc a una gran multinacional, és per això que hi treballarà en paral·lel i a l'esquena de la Cris.

A vegades, els esdeveniments més grans no passen en grans concentracions de gent, en manifestacions, enmig d'una batalla o en un míting polític. Probablement, els canvis més grans es produeixen de forma invisible. No podem apreciar totes aquelles petites coses que, en un moment donat, ens van fer ser d'una altra manera, ens van convertir en una altra persona. Potser per això nosaltres hem arribat a aquesta història i potser per això les protagonistes han arribat a la seva invenció.

Per descobrir què ens ha canviat i per descobrir què les ha canviat.

No hi trobarem solucions per al nostre món.

No hi trobarem veritats absolutes. M'agradaria escoltar què ens poden dir uns personatges que pateixen en aquest intent, com tots nosaltres, de canviar per arribar a ser feliços.

JORDI CASANOVAS

AUTOR, JORDI CASANOVAS

És el director i dramaturg de la companyia Flyhard. Ha cursat els estudis d'Enginyeria de Telecomunicacions i de Belles Arts. És autor de més d'una vintena de textos teatrals. D'entre les seves obres estrenades, destaquen:

La ruïna (2008)

Lena Woyzeck (2008)

Aquesta tampoc serà la fi del món (2008)

City/SimCity (2007)

Andorra (2006)

Tetris (2006)

Wolfenstein (2006)

Kuina Katalana (2005)

Neoburning Generation (2005)

I love TV (2004)

i *Gebre* (2003).

Ha rebut diversos premis per

Trilogia Hardcore Videogames

(*Wolfenstein*, *Tetris* i *City/SimCity*)

Premi Crítica Serra d'Or 2006

Premi Revelació Crítica Teatral de Barcelona Temporada 2006-2007

Tetris, nominació com a millor autor teatral en llengua catalana Premis Max 2008

City/SimCity, nominació com a Espectacle Revelació (Catalunya) Premis Max 2008

Estralls, Premi Eduard Escalante Ciutat de València i publicada per Bromera

Beckenbauer, Premi Ciutat d'Alcoi 2005 i publicada per Edicions 62

Andorra, Premi Marqués de Bradomín 2005 i

Les millors ocasions, Premi Josep Robrenyo 2002.

ENLAIRAR LA MILOCA

Jordi Casanovas va irrompre en el panorama teatral català per la petita porta d'AREAtangent, espai de creació que ni tan sols és alternatiu, però sí recorregut d'estímul gràcies a un variat corrent altern on de tant en tant fulgura la sorpresa. Va ser el cas, al gener de 2006, de *Wolfenstein* amb què el jove autor vilafranquí es donava a conèixer a Barcelona, i vaig tenir el privilegi d'assistir-hi i de ser l'únic a parlar-ne (AVUI 18.01.2006). Era la primera part d'una trilogia amb noms de videojoc: la segona es presentaria al mateix espai (*Tetris*) i amb la tercera faria el salt a la Sala Beckett (*City/SimCity*) on va inaugurar el Cicle *Tot un any!* de teatre català contemporani. Una trilogia que el 2007 va merèixer tant el Premi Crítica Serra d'Or com el Premi Revelació de la Crítica Teatral barcelonina.

Són peces de diàleg fluid i esmolat, de ritme endimoniat i estructura de *thriller* vertiginós, que combinen l'humor i el drama, la violència física i moral, amb constants girs dramàtics, canvis d'identificació amb els personatges, cops de teatre i recursos sorprenents per capgirar expectatives. Tot plegat en un continuat contrast d'emocions i reaccions que fan pertorbadors els seus protagonistes profundament inquietants, i violents els seus vincles amarats d'una enrarida atmosfera. Mecanismes i estratègies argumentals que es fan ressò de l'estètica i la temàtica dels còmics, els videojocs, el cinema i l'audiovisual, uns codis molt propers al públic juvenil, al qual l'autor vol arribar de manera directa i sense noses. Són aspectes que comparteix amb els seus contemporanis de l'escena internacional, des

de Daulte a McDonagh, Erik-Emmanuel Schmitt o von Mayenburg. La darrera obra estrenada, *La ruïna*, es va avançar uns mesos al daltabaix de la crisi financera. Amb un llenguatge fresc i unes situacions carregades de tensió i sorpresa, feia una demolidora invectiva contra les perversitats del capitalisme i els seus òrgans rectors: les forces econòmiques especialitzades en rifar-se el personal i abocar-lo a una enfollida competitivitat laboral que encimbella la mediocritat servil i castiga el talent. Per això la instància a la revolta amb què culmina l'obra, amb l'assalt als bancs i a les caixes usurpadors dels beneficis dels treballadors, produïa en l'espectador una sana catarsi final, coratjós crit d'utopia pronunciat amb insospitada lucidesa. Encara per estrenar hi ha *Estralls* (Premi "Eduard Escalante" de València 2006), una comèdia antibèlica desoladora, desencisada, tremebunda, però tendra, senzilla, aparentment innocent, demolidora. En un lustre, Casanovas ha consolidat un estil personalíssim de fer teatre, amb peces sempre inquietants, que empenen el recurs del misteri i la hilaritat per enfilars la realitat sobre les taules i enlairar la miloca de l'existència humana. Peces que ell mateix duu a escena amb un equip d'interprets compacte i còmplice, cosa que li permet explorar la viabilitat dels diàlegs, l'aire que cal interposar a les rèpliques, els cops d'efecte i altres mecanismes de construcció dramàtica que flueixen sense solució de continuïtat.

Francesc Massip

FlyHard

teatre contemporani

La companyia FlyHard centra el seu treball en la creació d'espectacles de text contemporanis, joves i pròxims al públic. Muntatges que combinen la tragèdia i el drama amb l'humor i els gèneres clàssics per explicar situacions contemporànies des d'un punt de vista poc convencional.

ENTREVISTA A JORDI CASANOVAS

1. En aquest principi de segle estem assistint a un canvi de paradigma pel que fa al consum cultural. En el paradigma teatral o presencial parlem d'espectadors. En el paradigma del consum televisiu, d'audiències. I en el ciberespacial, d'usuaris. Quines possibilitats de supervivència té el teatre quan la majoria de gent, especialment els més joves, resolen el seu consum cultural en una sola pantalla?

El teatre precisament és el mitjà que té més possibilitats de supervivència. Primer perquè no es pot baixar per Internet. No és possible un succedani del teatre, o es va a les sales de teatre o no es veu teatre. I segon perquè el públic sempre necessitarà un espai de trobada social i, ara mateix, el cinema va perdent terreny en aquest sentit. El que cal fer, però, és afavorir aquesta transformació o mutació d'hàbits reduint al màxim tots els obstacles que fan que algun públic li costi acostar-se a les sales de teatre.

2. "A La Ruïna als personatges els afecten una sèrie de situacions i a La Revolució lluiten per crear les situacions" Pots especificar-ho una mica més?
Volíem fugir de l'anècdota excessivament lligada a la realitat. Les notícies que es van esdevenir un cop havíem acabat de crear *La Ruïna* es van acostar molt al que plantejava l'obra i, si bé tenia una part molt positiva i divertida, posava en perill les històries d'alguns personatges que m'interessaven especialment. Per això aquesta història s'ha plantejat des dels mateixos personatges i dels canvis que es provoquen entre ells, sempre amb un vincle molt fort amb el moment en què estem vivint.

3. D'on surt la idea de La Revolució?

Sorgeix principalment de la necessitat de parlar, aquest cop, d'un món més interior dels personatges, dels canvis que se succeeixen en el seu interior de la mateixa manera que ens pot haver passat a nosaltres. El motor de la història, la creació d'un videojoc molt innovador, sorgeix del fet que havíem fet obres basades en videojocs, però cap que parlés dels videojocs. Em va semblar una bona idea, una idea divertida, donar la volta a aquest fet.

4. Tinc la impressió que la teva alimentació en cultura i les teves fonts d'inspiració no només provenen del teatre. La teva forma de narrar és molt cinematogràfica o fins i tot televisiva (flashbacks, flashforwards...). Quines són les teves influències en cinema o en sèries de televisió?

Sens dubte en el meu teatre hi ha molta influència d'altres mitjans, però en les dues obres presentades aquí a La Villarroel el que m'ha interessat més és explotar al màxim les possibilitats de la dramaturgia en el sentit més ortodox. Una de les coses més complicades és explicar històries d'ara amb formes de sempre. La forma, al meu entendre, probablement és la part que dóna més facilitats per modernitzar-se. En canvi trobar les històries de l'ara mateix resulta molt complex.

5. La Revolució parla de videojocs. Ens en pots recomanar algun?

Contràriament al que pugui semblar sóc molt poc expert en videojocs. Em sembla interessant pensar en ells i plantejar històries al seu voltant per acostar-nos a l'ara mateix. Si recomanés un joc, segur que seria bastant antic.

No és possible un succedani del teatre, o es va a les sales de teatre o no es veu teatre.

Haviem fet obres basades en videojocs, però cap que parlés dels videojocs.

Estem segurs que hi ha molt públic que encara no sap que li agrada el teatre.

La ment i les seves possibilitats o disfuncions són tan enigmàtiques que m'atrauen per crear històries.

6. *La promoció de La Revolució s'ha fet com si es tractés del llançament d'un videojoc. Una aposta molt atrevida si tenim en compte que, el més probable és que la gent que consumeix videojocs no hagi trepitjat mai un teatre. I al mateix temps la gent que va al teatre no ha jugat mai a un videojoc. Quina relació veus entre teatre i videojocs, encara que sigui només en el cas de La Revolució?*

Tot això està molt relacionat amb el que comentàvem abans. Cal treure obstacles entre el públic potencial d'un nou teatre i la mateixa obra. La publicitat, amb un promoció enginyosa i diferent, és una de les maneres per aconseguir-ho. Estem segurs que hi ha molt públic que encara no sap que li agrada el teatre.

7. *Has treballat gairebé sempre amb la mateixa companyia i els mateixos actors. Al mateix temps el teu sistema de treball té una part de creació col·lectiva on la complicitat és molt important. T'imagines treballant amb altres actors?*

No ho descarto, però aquests actors ja saben què vull exactament i això també enriqueix molt el discurs. Les dinàmiques són molt àgils i puc fer-ho tot amb molts mecanismes que es resolen ràpidament. Hauria de tornar a plantejar la meua manera de treballar i per a això es necessita un temps i es difícil de complir.

8. *Heu creat un bloc i una pàgina al facebook on es pot seguir tot el que va passant a La Revolució. Poseu al descobert el procés de producció. Per què?*

Bé, més que posar al descobert el procés, hem volgut fer un vincle més aviat divertit amb els espectadors que volguessin seguir-lo.

9. *Què és la sèrie Roja?*

És una petita sèrie de cinc capítols, formats per uns monòlegs que ja tenia o que he escrit per a l'ocasió, que també serveix per anar obrint la gana als seguidors de cara a l'estrena de *La Revolució*. Són històries independents i no relacionades amb l'obra on els personatges decideixen agafar la seva vida i provocar un canvi radical, per bé o per mal.

10. *En les teves obres acostuma a haver-hi personatges amb problemes mentals. La memòria, els records, els lapsus o, fins i tot, les visions sempre fan males passades. T'interessa la psicologia o és només un recurs narratiu? T'interessa la psicoanàlisi?*

No és una cosa que m'hagi plantejat. Però és evident que la ment i les seves possibilitats o disfuncions són tan enigmàtiques que m'atrauen per crear històries que s'endinsin en aquesta incertesa.

ROSER BLANCH

Diplomada en Turisme per la UdG l'any 2002, ha cursat estudis d'ESAD a l'Institut del Teatre del 2003 al 2005. Ha participat en els següents muntatges teatrals: *La Ruïna* (maig 2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *City/Sim City* (febrer 2007), *Andorra* (agost 2006, Versus Teatre de Barcelona), *Tetris* (abril 2006, AREAtangent), *Wolfenstein* (gènere 2006, AREAtangent), *Kuina Katalana* (agost 2005, Vilafranca del Penedès), *Neoburning Generation* (març 2005, Vilafranca del Penedès, Cal Bolet), *I love TV* (2004), *Gebre* (Vilafranca del Penedès 2003 i Mostra de Teatre de Barcelona 2004), *Aquell qui no sap és un imbècil, aquell qui sap i calla és un criminal*, sobre poemes de Bertolt Brecht i *El petit príncep* d'Antoine de Saint-Exupéry, dirigida per Jordi Casanovas.

CLARA COLS

Actualment està estudiant l'últim curs d'Història de l'Art a la UB. Al Conservatori Municipal de Música de Barcelona va cursar, fins a 4t, grau mitjà de violí (2004). Ha participat en els muntatges: *La Ruïna* (maig 2008), *Lena Woyzeck* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *City/SimCity* (febrer 2007, Sala Beckett), *Andorra* (agost 2006, Versus Teatre de Barcelona), *Tetris* (abril 2006, AREAtangent), *Wolfenstein* (gènere 2006, AREAtangent), *Kuina Katalana* (agost 2005, Vilafranca del Penedès), *Gebre* (2003, Vilafranca del Penedès i dins la Mostra de Teatre de Barcelona 2004), *Només estic dormint* (2003, Cia. Artur Villalba, L'Espai de Música i Dansa), *Aquell qui no sap és un imbècil, aquell qui sap i calla és un criminal*, sobre poemes de Bertolt Brecht i *La Clementina* de Luigi Bocherini (co-producció UB-Conservatori del Liceu, 2002). En teatre infantil ha participat en els espectacles *Ton pare balla el drac* i *Jo vull una escombra voladora*, de la companyia Els Cosins del Sac.

BORJA ESPINOSA

Va estudiar Art Dramàtic al Col·legi de Teatre de Barcelona. Ha realitzat diversos seminaris impartits per Javier Daulte, Sandra Monclús i Carme Poll (Entrenament actoral), Anna Subirana (Veu), Eric de Bont i John Davidson (Clown) i Enric Nolla i Albert Espinosa (Dramatúrgia). Ha participat en els muntatges teatrals: *La Ruïna* (maig 2008), *Lena Woyzeck* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *El ventall de Lady Windermere* d'Oscar Wilde (dirigida per Josep M. Mestres, 2007), *Banal Sessions of Fedra* de Pau Miró (2007), *Hasta aquí puedo leer* de Pau Miró (2007), *Venuts* (dirigida per Àngel Amazares, 2006), *Peixos al desert* d'Oriol Aubets (2005) i *A tantes històries, tantes preguntes* (Cia. Fila 28, direcció de Lluís Elías, 2001). En televisió ha participat a sèries com *Porca Misèria*, *Plats Bruts*, *Un Paso Adelante*, *L'un per l'altre* i *El cor de de la ciutat*; i en els llargmetratges *Peixos al desert*, *Excuses* i *Anita no perd el tren*. També ha actuat en diversos curtmetratges i espots publicitaris.

MIREIA FERNANDEZ

Llicenciada en Interpretació a l'Institut del Teatre i diplomada en Educació Musical a la Universitat Autònoma de Barcelona. En l'àmbit musical, té el Títol Professional de piano del Conservatori Professional de Música de Sabadell (2003), té nocions de flauta travessera i ha realitzat classes de cant amb la professora Mar Carrero. També ha realitzat cursos d'interpretació impartits per Karpov, Txiki Berraondo i Boris Rotenstein, entre d'altres. En l'àmbit teatral ha participat en els espectacles: *La Ruïna* (maig 2008), *Lena Woyzeck* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *El Molinet Màgic* (de producció pròpia i estrenat a la Mostra d'Igualada, 2007), *Guia ràpida Kèndall de seguretat*, de Carles Mallol (2007), *Neoburning Generation* de Jordi Casanovas (Vilafranca del Penedès, 2005), *I love TV* de Jordi Casanovas (2005-2006), i *La Coca de Sucre* (també de producció pròpia, 2003-2005). En el camp de l'audiovisual va participar a la *telemovie* de TV3 *Marcats pel foc* (2004) i ha aparegut en diversos anuncis publicitaris i videoclips. També ha fet doblatge de dibuixos animats.

PABLO LAMMERS

Ha estudiat cursos d'interpretació al Col·legi del Teatre, al The Chrysalis Theatre de Londres i teatre a Barcelona. Ha participat en els muntatges: *La Ruïna* (maig 2008), *Lena Woyzeck* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *City/Simcity* (febrer 2007), *Andorra* (agost 2006, Versus Teatre de Barcelona), *Tetris* (abril 2006, AREA tangent), *Wolfenstein* (gener 2006, AREA tangent), i *Neoburning Generation* (març 2005, Vilafranca del Penedès Cal Bolet). Anteriorment va participar a *Fama, el musical* al Teatre del Sol de Sabadell (2003). En el camp de l'audiovisual va actuar a la sèrie *Robles Investigador Privado* de TVE i *Estació d'Enllaç* a TV3. Ha treballat també com a doblador a Londres i a Dublín, i és membre fundador i guitarrista solista del grup *Sintiéndolo Mucho*.

SERGIO MATAMALA

És diplomat en Enginyeria Tècnica Mecànica per la UPC i en Art Dramàtic a la Guildhall School of Music and Drama de Londres. Ha participat en els muntatges: *La Ruïna* (maig 2008), *Lena Woyzeck* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *City/Sim City* (febrer 2007) *Andorra* (agost 2006, Versus Teatre de Barcelona), *Tetris* (abril 2006, AREA tangent) i *Wolfenstein* (gener 2006, AREA tangent). En l'àmbit del teatre educacional, l'any 2005 va treballar amb la companyia Open Theatre de Lleida fent gira per tot el territori espanyol. Actualment, treballa de forma esporàdica amb altres companyies de teatre educacional. Anteriorment formà, conjuntament amb Phylomena Chandler a Bristol (Anglaterra), la companyia Ad-lib, actuant en quatre de les seves produccions: *Mr Stone's Story* de Pierre-Yves Millot, *Night School* i *Celebration* de Harold Pinter, i *Ali Baba*, pantomima de Michael Barry (2000).

ALICIA PUERTAS

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha realitzat diversos seminaris impartits per Ferruccio Solieri, M. Dolores Aldea, Andreij Leparski... També ha fet cursos de dansa amb Toni Mira, Toni Gómez, Álvaro de la Peña i Laura Bataller; d'esgrima amb Ricard Pous i Rubén Jordan; d'acrobàcia i violència escènica amb Osvaldo Bermúdez i de claqué amb Guillem Alonso. Amb la Cia. Mite-les, de la qual és fundadora, ha estrenat les obres: *Crispetes* de Jaume Esquius (2006), *Fins que l'amor ens separi*, a partir de textos d'Esteve Soler (2004), *Amor, Prozac i dubtes* de Lucía Etxebarria i Lluís Hansen (2002), *Dones* d'Isabel-Clara Simó (1999) i *Amb doble intenció* d'Anna Fité (1997). També ha participat en altres produccions teatrals com: *La Ruïna* (maig 2008), *Lena Woyzeck* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (novembre 2007), *L'as mata al rei* (2003) i *Bodas de Sangre* de Federico García Lorca dirigida per Ferran Madico al Teatre Grec l'any 2001.. En el món del cinema, ha actuat en: "*Fotògraf*", curtmetratge de Carles Muñoz Gómez-Quintero; i "*Nació*", llargmetratge rodat en Beta-cam digital per Homehur Etminani.

LA REVOLUCIÓ

PIXA ARTISTICA

VIDEOJOC S I COMPROMÍS · AMISTAT I TRAÏCIÓ · VIOLÈNCIA I INTRISA · REALITAT I FICCIÓ · UTOPIES I METRALLETES LA POR I LA LLIBERTAT · TOT EL QUE ENS QUEDA ARA ÈS NOMÉS LA REVOLUCIÓ

x 0

laoffvillarroel

Almazen, Very Important Woman, companyia Flyhard, La Serie Roja, life&pictures, XTVL, D.O., Nous formats televisius, La revolució, Projecte No Foto, l'off bloc, rànquing de notícies culturals, Els dilluns de Rockdelux, Damm, Joliner Games... tot això és l'off villarroel.

www.lavillarroel.cat

teatre contemporani, pop rock,
clown i teatre, còmic, videojocs,
multimèdia, nous formats televisius

la villarroel

Villarroel, 87
08011 Barcelona
Tel: 93 451 12 34
Fax: 93 451 65 55

La revolució

Funcions a partir del 30 de gener
Estrena: 2 de febrer a les 21 h

Horaris

De dimarts a dijous, 21 h
Divendres, 21.30 h
Dissabtes, 18.30 i 21.30 h
Diumenges i festius, 18.30 h

Preus

De dimarts a dijous, 20 euros
De divendres a diumenges i festius, 24 euros

Prensa La Villarroel

María Boronat
premsa@focus.cat
Tel: 93 309 75 38

La Villarroel en gira

Jordi Rebarter
jrebarter@focus.cat
Elisabeth Torrejón
etorrejon@focus.cat

Venda d'entrades per a grups

PROMENTRADA
93 309 70 04
promentrada.com

Un teatre amb el suport de:

